

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-28.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Пам'ятайте про могили українських героїв!

Українські маси, хвалити Бога, є дуже чутливі на всякі національні небезпеки. Вони підрали підчухли ці замасковані стремління й відчухали від польських партій дуже далеко. Так далеко, що нитворилася справжня прірва. Під цей час ні одна польська партія не має тут найменшого впливу на українську людність. Навіть більше. Ні одна з них і не вживає ніяких помітних заходів для одоуття цих впливів. Очевидно, вважається це за річ безнадійну.

II.

До спливання праці польських партій у нашім алобуття собі прихильників апосерел у країні Волині, у великій мірі причинився „саяційний“ табор, який давніші змагання різних польських політ. партій амоніполізував у своїх руках.

Засобом до осягнення цієї тегемонії мають бути старі романтичні гасла, перероблені трохи на модерний лад. Етикета на цьому новому виданні старої форми польсько-українських відносин — визнавання українства — на перший погляд нібито правдива. Та її ество зраджує загато часто повторюване гасло: „Реціональна культура“ і „реціональне господарське життя“.

Б культура польська, українська, російська. Пошож якийсь волярик? — підозріло міркують навіть найменше підозрілі українці. Аджеж повне запавування культурного воляріку виключає природню українську культуру.

Коли це шило вилазить з мішка, його негайно прикривають „льоальністю“. Але й ця „льоальність“ зраджує себе на кожному кроці. Колиб справді уся справа була в „льоальності“, то так і говорилиб: розвивайтеся, творіть своє шастя, як умієте, лиш будьте льоальними.

Але ніхто так не каже. Навпаки, усіх тих, що працюють для української культури та господарського розвитку, згори і взагалі проголошують „нелльоальними“. Проголошують зате, що не хочуть реагнувати з власної української культури і з власного господарського життя та те бажать їх заступити реціоналізмом, який покищо нагадує теорії альхеміків. На практиці він є розволненням, обезбараленням і обезформленням усього українського.

Такими категоріями кваліфікують українців на північно-західних землях. Б це ґрунтом для відлучення сумного явища. Люди дуже сумнівних моральних якостей, що за гріш чи за посаду, готові зречити всього святого до власної душі відлучно, мають марку певних, льоальних і порявних людей. А чесних людей, для яких гідність і національне добро є святощами, обдирають з доброго імени та спричинюють для них невинні відносини.

На ті цієї молної „льоальності“ трапляються такі куріози. Часто-густо „нелльоальні“, шоби забезпечити себе від можливих неприємностей, стають навакуратнішими виконавцями законів, приписів і розпоряджень. „Лльоальніж“ натомість навіть публічно бунтують, що закони „писані не для них“ і їм вільно не рахуватися з ними. Вониж льоальні.

III.

В останньому часі польська преса при обмірковуванні польсько-українських відносин цілковито обминає північно-західні землі. Тут мовляв, це питання вже вирішене й полагожене найкращим опособом, та особливо на Волині. Інші землі повинні йти слідами волинських політиків і так само просто і геніально розв'язувати у себе українське питання по рецепті співпраці й реціоналізму.

Це не що інше, як самосугестія. А природа самосугестії є добре знана: викликати у своєму

ворі і слуху те, що яде по лівій внутрішньої бажання, незалежно від того, чи воно відповідає дійсності чи ні.

Волинська дійсність каже про щось зовсім інше. Польсько-українське питання на Волині ще ніколи не було так далеко від розв'язки, як сьогодні. Модерні волинські методи розв'язування цього питання чимраз більше його заплутують і викопують усе глибшу прірву.

Про це можуть дещо сказати факти з недавнього минулого. Був час на Волині, коли деякі українські незалежні діячі в добрій вірі „конфєрували“ з представниками польських партій. З Волині їздили до Варшави делегації з неїж, з волинських людей у різних пекучих справах. У соймаках працювали тіж самі незалежні люди. У першому соймі навіть була невеличка група т. зв. автономістів, до якої належав бездоганний щодо чесности небіжчик сенатор Карпинський і т. д. Зраджена „історична“ мета польських діячів зліквідувала навіть і цей „контакт“.

Коли пригадаємо собі Оскілка, то й у його роботі найдемо щось подібного до контакту між

двома національностями. Оскілко всеж мав маленьку групу селян та інтелігентів, які деякий час вірили у ширість порозуміння й користь від нього для відрубої української культури та господарського життя.

Коли порівняти цю „оскілчину“ з сьогоднішньою „північною“, то требаб було назвати Оскілка патріотом і незалежником та виразником нації і думок боля маленького гуртка. Кажемо: коли порівняти його з сьогоднішніми певними й непевними, які лише все віддають, не мають за собою нікого, крім кількох переляканих і стероризованих (своїми) недавніх політ. емігрантів.

Треба лише дувуватися, що є люди, які ще не доглянули за їх спиною абсолютної пустки.

Senex.

Дайте моральну й матеріальну поміч тим, котрі впали жертвою найвишого громадянського обов'язку!

НА ЧИСТІ ВОДИ.

Реферат інж. М. Творидла про господарське положення „Просвіти“, виголошений на Загальних Зборах Т-ва дня 4. червня 1931. р.

V. Книжка накладні Оренштайна і висота зобов'язань „Просвіти“ у порівнанні з її майном.

Та надії завели. Чому? Кольопртажу дурчено філіям так, як правильно повинно бути. Але більшість філій замість взятися до порученої їм організації бібліотек по читальнях, завели дрібну продажу книжок, а осягнену готівку зуживали на біжучі потреби, не пересилаючи її до централі. Не сплативши за перші набори, не могли вони брати книжок на дальший кредит і так загальмувалася ціла справа поширення цих книжок. Сьогодні філії винні „Просвіті“ за книжки понад 100.000 зол. і зуживши гроші на інші цілі є у безвихідному положенні, а „Просвіта“ платить відсотки від залеглих рат та лізе в довги. Колиб „Просвіта“ була оминула філії і пішла з продажою просто до читальень, може булаб оминула цього лиха. Але що сказалиб тоді філії? Значачу, що також на квоту понад 2.000 долларів кинено книжок на північні землі, відки ще тяжче надіятися покриття.

Сьогодні є такий стан: „Просвіта“ купила у Оренштайна за 260.646 зол., у магазинах має ще на 184.197 зол. нетто, а розійшлося на суму 76.449 зол. нетто. Оренштайнові винна „Просвіта“ сьогодні 199.414 зол. з відсотками 206.102.90 зол.

Кольоб запас книжок на 182.197 зол. нетто розійшовся, бо найменше 2000 читальень потребує зараз книжок щонайменше по 100 зол., отже на суму 200.000 зол., то справа довгу „Просвіти“ для Оренштайна була би зліквідована. А не повинно це бути тяжко, бо статистика виказує, що читальні мають готівкових касових надвижок на 233.000 зол. Мущу згадати ще про ті, просто каригідні, бо відстрашуючі від книжки нарікання, немов то „Просвіта“ закупила непогрібний баяст і перестарілі речі, коли це по правді самі клясики української літератури, як Шевченко, Франко, Квітка, Марко Вовчок, Федькович, Коцюбинський, Мирний та інші. Але хто не хоче книжки Оренштайна, може аїмніати її за іншу. З представленого видимо, що „Просвіта“ моглаб сплатити довги, якщо сплатили би їй низи. Але чи Виділ винен тому, що філіяльні Виділи не дописали? І чи можна на-

кидуватися на „Просвіту“ за те, що вона хотіла заспокоїти книжковий голод?!

І на це одно питання хочу відповісти. Чи є причини до публічного алярму „рятувати — як пише „Нова Зоря“ — останки майна „Просвіти“? Як сказано вище, задовження „Просвіти“ сьогоднішнього дня виносить 566.461.25 зол. З днем 30. VI. 1930 р. виносив довг 513.308.02 зол. Зріст довгу на кругло 53.000 зол. від того часу до нині повстав тому, що наслідком пацифікації зменшилися впливи членських вкладок, дару „Просвіти“, якого збірку пересунено з боку уряду на негодіний для „Просвіти“ час, бо разом з „Рідною Школою“, що була здержана в найкращий, бо в осінній час, продажа книжок: а далі тому, що треба було інвестувати знищену — знаним нападом на „Просвіту“, переплетню квотою 14.000 зол.; що вложено досить поважні квоти в новий наклад книжок і т. д. Усіми тими подіями стримана була сплата зобов'язань і вплив передплат, а в слід за тим побільшення пасивів. А в цьому ніяк не можна вважати катастрофою, коли візьмемо під увагу, що „Просвіта“ має такі поважні маєтки, що цей довг становить у порівнанні до них невеличкий відсоток. Кам'яниця у Львові, маєток в Угерях, в Милованні, в Грабівці, запаси книжок, уладження переплетні і бюр, живий і мертвий інвентар на фільварках, кресценція на полях — усе це таке велике майно, що питаю: чи грозить „Просвіті“ катастрофа, якою лякають нашу суспільність голоси нашої таки преси? І даю сміливу відповідь: Безумовно ні!

Та ще одно. Чується часто голоси немовто „Просвіта“ веде господарку без прелімінаря. Можу запевнити Світлі Збори, що Виділ „Просвіти“ укладає свій прелімінар не лише шороку, але навіть щомісяця, а то й щотижня. Але одночасно питаю: чи можна говорити про реальний прелімінар у стислому значінню слова на рік чи пів в установі, яка залежить від добровільних дарів і членських вкладок та від усіх тих зовнішніх несподіванок, які переживаємо? Всі хіба знаємо, що „Просвіта“ — не громадський уряд, ні Повітова Рада, ні державний

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 13. ЧЕРВНЯ 1931.

А. СВЕНЦІЦКА.

4)

За східний обряд.

До чого йде латинізація? — Потреба віднови народньої форми. — Затрачений обряд.

Зовсім природно, що ще більша різниця буде між цією галицькою унією та церквою України, з якою Галичина так сильно розділена політично! І так — латинізація галицької церкви в інший спосіб прямує до поганблення цієї прірви між поодинокими частинами одного народу. Очевидячки, що вслід за латинізацією церковного обряду може прийти до повного злиття церкви з костелом, з одним сильним духовенством, а за цим відбір земель уніятської церкви в користь польського костела, отже збільшення польського земельного фонду. І в даному випадку така політика римського костела доведе до ще більшого обділення українського населення в Польщі.

Механізувати та нівелювати людину не може бути завданням християнської науки, якої основник пізнає людину до обличчя Божого. Тому

то католицька церква повинна шукати в унії єднства як синтези двох церков і цим робом осягати творче збагачення людського духа, а не доводити одну частину через пониження та сліпе наслідування до аубожіння. Багатство та різновидність життя є славою Бога і Його світа. А для народу церква є його захистом, його надією та покровителькою. Тільки ала воля може мати на меті переіменити церкву у ворожу для народу силу.

Византійський обряд це не механізм, це не бездушна форма, які можна по власному бажанню змінити. Византійська форма є в даному випадку народньою формою української церкви. Шукати та відновляти цю форму це завдання галицького духовенства, що силою обставин кинене на шлях праці по лівій найменшого спротиву. А лівія ця веде поєволі до латинізації. Ідеального обєднання може ніколи не бути в історії, проте коли перед уніятським духовенством, хоч трохи буде блимати його високий ідеал, то воно зуміє виправдати своє істнування перед Богом та післяництвом перед народом.

І тим галицьке духовенство покаже, що воно не підчиняється вповні законам механізму життя, не яде за могутнім струменем політичних, соціальних та економічних чинників, а навпаки,

що воно повне власного релігійного творчого змісту та ставить собі вищу духову мету і домагає ідеалістичний світогляд у церковно-релігійних справах. А тоді завдяки повноті східного та західного вищого досвіду можна буде рішити проблему синтези Сходу і Заходу взагалі.

Раз затрачений обряд дуже тяжко привертнути назад, бо кожна його частина як живий нерв зв'язана з цілістю і коли вони часто рауться, тоді нарушується цілість. Ось чому, шоби найти загублені кільця зв'язку із церковним життям українського народу треба великого духового та творчого захоплення і серед духовенства і серед народу уніятської церкви. Життя та сили галицького митрополита Андрія Шептицького, як голови української уніятської церкви, були завжди ширі та послідовно авернені в напрямку оживлення забутих і привертнення затрачених огнів давнього византійського обряду. А коли ті зусилля найвищозначнішого представника уніонізму у XX. в. не вдавалися, то тільки по причині неорозуміння та невідомости деякої частини духовенства, а то й іноді наслідком зовнішніх перепон, що з чисто релігійним життям не мали нічого спільного.

(Докінчення буде).

уряд, в яких бюджет укладається наперед і до нього нагнітається господарську спроможність громадян, ані навіть не господарство, в якому можна приблизно на основі практики догадуватися майбутнього.

Але вичитав я в „Українському Голосі“, між багатьом, на нічому неопертих твердженнях, ще й таке, немовто розходяться по краю „прикри вісти, що зі всіх комісій Товариства, найрештіше працює господарська, бо сходиться за дієтами щотижня“. Я належав до Головного Відділу „Просвіти“ перед війною, на-

лежу й тепер. І можу тут публічно заявити, що ще ніколи нікому членові комісії не платили „Просвіта“ за засідання ніяких дієт, не платили й господарській і то тим більше, що такої нема. Інших замітів „Українського Голосу“, подібних до цього, вже не буду спростовувати. Дивно лиш, чому „Український Голос“ не запитав карткою, чи це правда, заки таке написав, або не спитав усно тим більше, що з редакції цього часопису дуже часто хтось у Львові буває.

На літературну премію для В. Стефаника.

Хто не знає в нас автора „Дороги“, „Мого Слова“ та „Землі“?

Раз на кількадесят літ видає наша Земля великого артиста, що вміє передати її своєрідну красу та силу — віддати її словом те, що вона дала йому своїм животою подихом.

Стефаник різьбив це слово довго й поволі, у самотності, на тій самій землі, з якої виріс, роками забутий нами серед гомону міста, скромний і гордий, як справжній мистець, що знає свою цінку.

Писав він мало і не міг жити зі свого пера. Зате кожна його сторінка є гордістю нашої літератури.

Не маємо державного ні приватного літературного фонду, з якого могли би передати йому в цей день хоча би скромний спомин за його творчу працю.

Та можемо це зробити легко, невеличким, але збірним зусиллям нашого громадянства.

Воно може й повинно скласти літературну премію для небуденного письменника.

Цей перший почин до неї може стати основою для постійної літературної премії за найкращі твори та довершення наших письменників.

А одночасно у свято Стефаника складемо найкращий дарунок йому та громадянству, коли переведемо в одині томі всі його нариси, добівши віддавна вичерпані і весь чистий здід із цього видання призначимо на літературну премію авторів.

„Т-во письменників і журналістів ім. І. Франка“.
„Наукове Т-во ім. Т. Шевченка“.
Товариство „Просвіта“.

Всі жертви на фонд літературної премії для В. Стефаника пересилати на адресу: д-р. Микола Залчківський, „Народня Торговля“, Рівок ч. 36. Для вигоди наших читачів долучуємо нині готові чеки для пересилки грошей.

Українці на чужині.

Українська виставка в Женеві.

(Допис з Женеві.)

Нема вже мабуть країн на світі, де не було б українців, а де вони є, там гуртуються і працюють. Маленька українська колонія в центрі світової політики, в Женеві, але й вона працює то успішно працює. Женевське протитуберкульозне товариство влаштувало мистецьку виставку на користь хорих сухотників. Поміж іншими державами та націями взяли в тій виставці участь і українці. Заходом українського жіноцтва та української студентської корпорації „Україна“ при женевському університеті вдалося влаштувати виставку. В величезній виставовій галі мають українці окремий павільйон зі сценою. Павільйон влаштовано у формі української хати. Всюди порозкладано вироби гуцульського мистецтва та українські вишивки. Влаштовано й буфет, щоби перетомлена огляданням публіка мала змогу дещо відпочити і відсвіжити сили при великій спеці, що тут панує. На задній стіні висить український прапор з державним гербом тризубом, а назовні великий напис „Україна“.

Публіки в павільйоні повно. Всі товпляться,

хотять поглянути. На сцені все рух. Український студентський хор співає під орулою проф. Віліямса, голандця по походженню. Він ще пам'ятає Кошиця і його виступи і від того часу захопився українською пісню. Аж дивно став, що всім він видобути з тих різнобарвних голосів, з яких складається хор. Своєї сил нема, тож прийшлося студентам чужинців притягнути. Співають добре і навіть у женевському радіо виступали щось разів два. Самих студентів є лише 6, але працюють вони за десятки. Це треба признати. Люди молоді, повні свіжих сил, віддані українській справі. Всякі свідачі їх не знеохочують, а лише навпаки підбадьорюють до праці. З усіх закутків української землі зібрались вони і поставили собі одну ціль, до якої чи скорше, чи пізніше дійдуть. У хорі заступлено аж 7 націй. Це дивно, але це факт і співають несоромно. Бракує тій українській пісні українського духа, алеж від чужинців, які мови ані народу нашого не знають, годі чогось більшого вимагати. Чужинці працюють з самопопеченням для української справи, чо-

го треба побажати і легким українцям. Далі на сцені танцюють наші танці. Всі в народних стропах танку. Публіка одушевлена, і балдурста дітей маленьких також заставили танцювати. Словом рух великий, а де рух, там і життя. Під цим оглядом лиш італійці нас випередили.

Вартюб заглянути поза куліси виставки. Підготовка до виставки йшла довго. Нарав при самому отворенні нагла інтервенція. Заявив найперше в дирекції виставки п. Сокаль, польський представник при Союзі Народів, а вітак ще й з урядовцем польського посольства у Берні і домагалися замкнення українського павільйону. Дістали відмову відповідь мимо аргументів, що Україна не є державою і т. д. Всеж таки добилися того, що над українським написом зроблено маленьку дописку „Кольонія в Женеві“ і що знад входу український прапор, як недержавний, якому не місце серед воєнних прапорів світа. Московський національний прапор висить спокійно далі.

Експонати в павільйоні українські. Такіж самі й у польському. Дивно глядіти чужинцеві на це і тому звертаються за виснаженням, яке їм rado уділюють присутні українці. Усім же світі в пам'яті минулорічні події, жертвою яких садили ті самі вироби, а нині вони виставлені у польському павільйоні. Навіть рекламні отолошення представляють українську церкву і гуцулів у їх одягах з написом „Польща на Гуцульщині“. Запрошують відвідувати Польщу на Гуцульщині.

В українському павільйоні майже все випродане. Дохід великий. У польському павільйоні продають між іншим і польський мід.

Українська колонія виявлялася із завдання дуже добре. Організація знаменита. Сьогодні саме замкнення виставки. Точних даних про успіхи не можна ще дістати.

І для самої колонії успіх має значіння. Побачили люди, що вони не перераховували своїх сил. До чого взяли, те й виконали. Виставка показала, що поза відомими українцями є ще в Женеві багато публіки, незорганізованої, що до сі про неї ніхто не знав. Побачивши виставку, люди ці почули, що це щось різного. В них збудився сентимент до всього українського, припали довгим скитанням по чужині. Вони зголосилися як члени української колонії, а завданням колонії є тепер не дати тим людям пропасти, а зробити з них свідомих членів укр. нації.

Таксамо варто звернути увагу нашої молоді на женевський університет. Тут вже є українська студентська організація. Вона допоможе влаштуватися, дасть всякі поради щодо студії. Університет дуже добрий. Сили наукові поважні. Користь ще й та, що мови французької можна навчитися, а далі в такому інтернаціональному центрі пізнати різномірних чужинців і освідомити їх щодо української справи. Ближчі інформації про студію подам пізніше. Коли колонія буде сильніша, тоді й праця піде жвавіше. Користи для української справи неохочисливі.

М. С. Витенський

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 13. ЧЕРВНЯ 1931.

МІХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Український переклад Канта.

Іммануель Кант: Прологомена до кожної майбутньої метафізики, яка зможе виступати як наука. З історичним вступом та словником. Під редакцією проф. д-ра Івана Мірчука. Львів, 1931. Видавня „Неділі“ з допомогою Українського Університету в Празі та Українського Наукового Інституту в Берліні.

І. Спільними, але слабкими силами.

Не може бути двох газок щодо того: чи повинні ми мати переклад Канта. Навіть коли 30-літній літ тому Тимченко переклав фінську епопею „Калевалу“, що й досі тиняться упірем по каталогах, ніхто не сказав тоді, що краще було би дати нам раніше „Дон-Кіхота“ або повну, аразкову „Божественну Комедію“.

Ще менше сумнівів повинно бути щодо факту, що не слід видавати переклад Канта, зроблений студентами на семінарійних випах, ще й з метою дати ним підставу до дискусії над філософською термінологією. Адже сам редактор цього перекладу стверджує, що в Канта „маємо до діла з такою повнотою, а при тім точністю та строгістю понять, виразів потрібних для висловлювання філософських думок, як ні в одного другого філософа“.

Можемо широкі вірити заповненням, що цей переклад „є продуктом серйозної та довгої праці“, що „деякі уступи, звороти, а навіть поодинокі слова були предметом широкої дискусії та докладних розглядів (?), заки перейшли вони своє остаточне оформлення“. А щоте не паща

Свифтова. Уявм собі, що професор із пієтизму для Гетого дає на своїй семінарії студентам із поетичним хистом переклад „Фавста“. Вони можуть до спілки із ним передумувати слова та звороти в безконечність; якщо нема між ними справжнього великого поета—переклад лишиться хіба фільмольогічною вправою.

Виправити такий переклад значить, зробити його зовсім наново; показати, як самі терміни, хоча би найточніші та найвірніші вжиті, не передають провідної думки в усіх її нюансах, коли перекладчик не вміє перетворити свобідно кожне речення, згідно з духом рідної мови.

Переклад „Прологомен“... (у тексті скрізь „Прологомені“) є тільки студентською, недієвальною спробою. Він повний москалізмів і польонізмів, які щодня викладає сотніми тут у „Ділі“ із присланим нам дописів. Денебудь вітчизною книжку — мовні та граматичні помилки, наче команія обіла сторінку. Все сам заголовок книжки має прикру помилку „могтме виступати“ замість „зможє“.

Зараз на першій сторінці передмови наводимо цитату з „Прологомен“, яку можна навести як зразок перекладу:

„Пропоную не сам твір, а тільки Прологомена як план і провідник розсліду, бо хоч я ще й тепер вдоволення зі самого твору, як іде про його зміст, порядок, спосіб викладу і старанність, з якою я кожне твердження точно розважував і провірявав, заки його написав, бо потрібно було нілих років, щоби мене заспокоїли не лише цілість, але часом і одинокі твердження відносно своїх джерел, але зате я не цілком вдоволення зі свого викладу в деяких частинах елементарної науки, як нпр. з дедукції розсудкових понять, або з паралогізмів чистого розуму, тому що якась розтягність в цих частинах шкодить ясності. — а тому на їх місце можна пологити за-

основу досліджування те, що тут відносно цих частин кажуть Прологомена“.

Можливе, що є в нас такі рабіни, які не зрозуміють. Коли ні, скажуть, що це вина Канта. Кант пише реченнями, що тягнуться, мов макарони. Та чи справді з пієтизму для нього або для вірної передачі його думок мусимо зберігати таку страшну складню? Чи теке утратять щонебудь, коли перекладемо його простіше:

„Пропоную оці Прологомена як план і провідну нитку дослідю, а не сам твір, з ось яких причин: щодо змісту твору, ходу його думок, способу викладу та дбайливості, з якою я важко і перевірявав кожне твердження, то я вдоволення твором ще й нині; правда, що треба було літ, заки він задовольнив мене як цілість і в поодиноких твердженнях у зв'язку з джерелами до них; а проте я ніколи не був зовсім вдоволення своїм викладом у деяких частинах теорії про елементи, як нпр. дедукцію розсудкових понять або паралогізмами чистого розуму, бо вони були подекуди занадто розтягні і цим порушували ясність викладу. Ось чому за підставу дослідю можна замість них, взяти те, що про дотичні розділи каже Прологомена“.

Перекладаємо від руки, без спеціальної дбайливості, так само, як магістратський комуникат про зникну ціна на печиво. Не сумніваємося, що й наша мова всміє одержати прозорість при найдовших реченнях, але жертвувати ясністю для даремного наслідування Кантівської складні, зовсім нам чужої — нема ніякої потреби. Коли в Канті залишилося щось із середньовіччя, то в Канті залишилося саме його стиль. Можна подивляти цей стиль так само, як мережку все нових і нових побічних речень у контрактах, а проте не можна діти в його гуцулину без риска витратити провідну думку тексту.

(Довіщення буде).

III. З'їзд українських природників лікарів та інженерів.

Відкриття. — Промова голови Комітету. — Президія, привіти. — Чотири інвентураційні реферати.

В дні 24. і 25. травня ц. р. відбувся у Львові III. З'їзд українських природників, лікарів і інженерів. Відкриття З'їзду на пленарному засіданні всіх секцій голова організаційного комітету д-р В. Левицький при повніській салі Української Бесіди.

Витав він учасників З'їзду, що прибули на з'їзд комітету з різних сторін українських земель під Польшею, а зокрема делегатів проф. д-ра Б. Матюшенка з Праги і д-ра В. Гузара з Чернівців. Відтак ясував ядерно значіння наукових з'їздів, що служать до порозуміння і винятки думок учасників є і доказом міжнародного характеру та безпартійності науки. Регіональні з'їзди свідчать про працю народу на якійсь території у даній науковій ділянці; національні з'їзди недержавних народів доказують, що також поневолений народ може науково працювати та приділити свою цеголку до вселюдської культури. Нинішній з'їзд представників українських природників, лікарів та технічних наук є доказом, що й ми після словесних дисциплін звернулися вкінці до цих нових ділянок зв'язаних із великими здобутками XIX століття. Дуже відрадним є факт постійного зросту фреквенції і обсягу праці українських природничо-лікарських з'їздів. Д-р Левицький пригадав деякі цифри з I. і II. з'їзду, а головну увагу звертає на висліди цих з'їздів, а саме на оживлення праці в Лікарським Товаристві, відродження лікарської комісії при Наук. Тов. Шевченка, відродження Лікарського Вісника, оснування Українського Гігієнічного Товариства та вкінці будову Шпиталу Народної Лічниці.

Є повна надія, що зможуть ще краще працювати науково українські лікарі після вибудування власного шпиталу, який бо-дай частинно заступить клініки. Треба також задіяти дальшої розбудови медичних інститутів при Н. Т. Ш. Природники знаходяться в дещо гірших умовах праці. А все ж гарно розвивається фізіографічна та географічна комісії математично-природописної Секції Н.Т.Ш. а природописний Музей Н.Т.Ш. постійно зростає. У важких умовах під цим оглядом знаходяться інженери. Розвій цієї ділянки науки вимагає коштовних улаштувань і великих промислових осередків, яких у нас нема. Тому наші інженери привнесені тиняться здебільша по чужині та витрачувати свої сили в чужих інституціях і підприємствах. Але і тут слідне деяке покращання, особливо після повстання Технічної Комісії Н.Т.Ш. та оснування фактового журналу „Технічні Вісті“. Найкращим доказом є те, що інженери зорганізувалися і виступили на цьому з'їзді в окремій Секції. Українська наука розвивається успішно також на еміграції. Середовищами наукової праці там є такі поважні інституції як Український Університет у Празі, Українська Господарська Академія в Подєбрадах, Український Науковий Інститут в Берліні, Спілка українських лікарів з Ч. С. Р. та Математично-Природниче Товариство в Ч. С. Р.

Однак найкраще розвивається українська наукова праця на Великій Україні. Там помічаємо великий зріст української літератури в різних ділянках науки. Можливо, що тут і там має воно під деяким оглядом політичну за-краску, але все таки науковий рівень науко-вих праць високий. Особливо гарно розвивається там техніка, чого доказом хочби будова монументального діла, як Дніпрельстан. До Президія З'їзду вийшли: д-р В. Левицький (Львів), проф. Росткович (Станиславів), д-р В. Кучер (Львів), проф. д-р Б. Матюшенко (Прага), д-р В. Гузар (Чернівці), д-р Т. С. Бурачинський (Львів), д-р О. Подольський (Львів), проф. д-р інж. І. Фешенко-Чопинський (Краків), інж. В. Левицький (Львів), інж. Я. Стефанович (Львів).

Секретарі: Д-р Е. Дурделло, д-р О. Чайківська-Ляхова, інж. Ю. Крохмалюк, інж. С. Райтарівський, Е. Жарський, М. Козак.

З черги відчитав д-р Е. Дурделло частину численних телеграм і привітів, що наспіли від різних наукових інституцій, товариств, організацій і поодиноких осіб з краю і чужини.

Перший реферат прочитав проф. д-р Б. Матюшенко „Про еволюцію“. Він ясував сучасний стан цієї нової дисципліни в світовій літературі, вказав на величезне її значіння для раси та суспільного здоров'я, порівнюючи її завдання в культурному світі з природним добором у природі.

З черги д-р В. Кучер мав відчит про поняття детермінації вказуючи на те, що в зру-власних подіях чинників і засобів досліду до

квантової механіки, ввійдуть туди, а тимсамим і до фізики зовсім нові поняття.

Реферат д-ра М. Музики „Досліди над кровними угрупованнями населення Східної Галичини“ давав огляд усіх переведених досі праць над груповим складом українців та його характерних рис. Референт навів результати власних дослідів над групами населення Східної Галичини, що стверджують різницю між груповим складом поляків і українців, при чому виявляють риси, які найдені у складі українців інших земель.

Останній реферат інж. С. Пастернака „Досліди над корисними копалинами західно-українських земель“ був переглядом усіх праць, які вели різні дослідники над родовищами фосфоритів і потасових солей від часу їх відкриття на західно-українських землях аж до нинішнього дня. Референт у коротких словах описав їх поклади й можливості віднайдень даліш; реферат був ілюстрований мапами та геологічними перерізами родовищ. (Продовження буде).

—о—

Виборчі протести з 51. виборчої (львівської) округи перед Найвищим Судом.

Дня 8. червня ц. р. відбулася перед Найвищим Судом у Варшаві розправа над виборчими протестами з 51. виборчої округи (Львів-повіт). Предметом розправ були 3 виборчі протести, внесені: а) від листи ч. 11. (Українсько-Білоруський Виборчий Блок) за підписом Василя Барабаша б) від „Центроліву“ листа ч. 7. за підписами Францішка та Гелени Міхонь і в) від листи ч. 22. „Союз заводово-різьничо-ремісничий в осідком централі Союзу в Лежайську“.

Всі 3 протести подучено до одної спільної розправи. Розправою проводив віцепрезидент Кжижановскі, реферував суддя Сонгайло і вотивав суддя Влочевскі; прокуратуру заступав прокуратор Штрумпф. Протести заступали: Василя Барабаша (протест листи ч. 11) — адвокат посол д-р В. Загайкевич; протест Центроліву — адвокати: Жигмонт Гофмокл-Островскі та Стоїніцкі.

Перед розправою наспіла до Найвищого Суду телеграма від адв. д-ра Зайдлера, як повновласника І. Мельника, Мих. Ташко та Мих. Прейса, котрі проти вище згаданих 3-х протестів внесли були спротиви в обороні запротестованих виборів, — що з причини недуги на розправу прибути не може і просить про відрочення розправи. Як субститут д-ра Зайдлера, явився адв. сенатор Цежинський і поставив внесення на відрочення розправи з причини відсутності повновласника опонентів, якому то внесенню повновласника протестуючих у довгих промовах спротивились, уважаючи це внесення за тактичний маневр для продовження справи.

Прокуратор Штрумпф прихилився до внесення про відложення розправи. По довшій нараді в год. 1. Найвищий Суд розправу відрочив.

Музей Т-ва „Бойківщина“.

Постійний зріст збірок. — Власний орган.

Музей Т-ва „Бойківщина“ в Самборі розвивається щораз ліпше. Збірки його за чотири роки праці перейшли вже 6.070 експонатів.

В останніх часах хістав Музей гарні предмети жіночих прикрас бронзової епохи, знайдені на самбірському Підгір'ю. З епохи неоліту набув Музей красної роботи сокирки і молотки, найдені в бойківських горах.

Коштом і заходом мецената Товариства, лікаря д-ра Кобільника, виконано під його про-водом чудовий модель бойківської церкви, типу стилевої церкви в Топільниці.

Від о. Ярослава Пасічинського, пароха Коблянської Волі, дістав Музей около 200 книжок по його бл. п. батькові Сидорі (поеті „верховинським соловейку“), а також збірку його недрукованих поезій і велику скількість призначених покійником фольклорних матеріалів з Бойківщини.

Щоб розбудити бодай вчасті на глухій провінції науковий рух, Товариство „Бойківщина“ приступило до видавництва свого річ-ника-альманаха величини 6—8 аркушів друку, в котрім будуть помішувати наукові розвідки виключно з побуту бойків та історичні монографії бойківських сіл, церков, шкіл (з гарними ілюстраціями) і монографії заслужених для української культури бойків. Журнал вийде з друку в Самборі в другій половині липня ц. р. в 1.000 примірників. Замовляти можна вже тепер в Товаристві (Самбір, Львівська 8) по ціні 5 зол. — І ф.

—о—

Присуд у розправі бувш. пос. Максимовича.

Дня 11. червня закінчилася у Самборі розправа проти бувш. посла УНДОб'єднання Антона Максимовича, обвинуваченого в держ. зраді, якої будімо допустився промовою на посольським вічу в Урожі. Трибунал засудив п. Максимовича на 3 місяці в'язниці з відложення кари на 3 роки. Розправу вів рад. Сковоронський, обвинувачував прок. Зельонка, борони-ли адвокати д-р Витвицький з Дрогобича та д-р Рогудський зі Самбора.

Перегляд сил.

З нагоди ювілейного здвигу молоді „Рідної Школи“.

Зорганізовані прилюдні виступи рідно-шкільної дітвори і молоді є побажани й потрібні не тільки з виховних оглядів, але й тому, щоби найширші маси українського народу могли наглядно переконатися, що жертви, що праця, вложені в „Рідну Школу“, оплачують-ся — дають стократні плоди, які зрештою не дадуть циферно оцінитися.

Щорічні „Свята Весни“ шкіл і захоронок „Рідної Школи“ стягають десятки тисяч української публіки на просторий майдан „Сокола-Батька“ у Львові. Минулого року удостоїв Ексц. Митрополит Шептицький враз зі своєю капітулою це річне свято і таким чином підніс його велике значіння, чим викликав одуше-влення десятків тисяч громадян.

Цьогорічне Свято Молоді, що відбудеть-ся в неділю 14. червня 1931 р. в год. 4. попо-лудні — як звичайно — на площі „Сокола-Батька“, з огляду на 50-літній ювілей „Рідної Школи“ заповідається особливо торжественно. Годиться піднести, що на це цьогорічне юві-лейне Свято Молоді заповів знову свою участь Митрополит Шептицький з оточенням, запо-віли також участь представники всіх україн-ських освітніх, культурних, економічних і гу-манітарних установ, щоби таким чином ушану-вати це рідке, велике національне свято.

Ми переконані, що в тому дні ніякий сві-домий українець, ніяка свідомо українка не лишиться дома, а всі полинуть за стрийську рогачку на майдан „Сокола-Батька“, щоби по-любуватися видом цілих тисячок здасципліно-ваної рідно-шкільної молоді, що в національ-них і руханкових строях при звуках дутої ор-кестри виконуватиме руханкові й ритмічні вправи, виводитиме національні танки, пред-ставлятиме історичні образи нашого мину-лого і т. д.

Ми переконані, що і з краю прибуде чимало молоді й громадянства, щоби в городі князя Льва набрати духа й віри в невмиручість та Велике Майбутнє українського народу.

Бо здвиг рідно-шкільної молоді — це справжній перегляд наших молодих сил, надії нації. Тому нікого не повинно на ньому бра-кувати.

3 організаційного руху

БУЧАЧЧИНА.

Дня 24. V. ц. р. відбулася довірочна нарада членів УНДО в Стінці. В нараді взяло участь 172 громад зі Стінки. Реферував посол О. Яворський. По рефераті громадяни порушили низку пекучих наше село справ, як справу комінарів, які являються що чотири місяці в селі та дома-гаються заплати по 50 сот., справу адміністра-ційних кар, незгідних з законом екезекуційних практик, коли то в цілі стягнення грошевих кар, із сина екезекується ті кари на майні роди-чів і т. п.

Дня 7. VI. ц. р. відбулася нарада УНДО з Устю Зеленим, у якій взяло участь 263 громадян з Устю, Межигіря і Луки. Реферував посол О. Яворський. По рефераті порушували громадяни справу податкових обтяжень дрібних ремісників, а крім того справу регуляції Дністра та про-сили посла, щоби поїхав над ріку оглянути ре-гуляційні роботи, а передовсім там, які побу-довані на правім березі Дністра, хоч по тій сто-роні є беріг дуже високий, через що спрямова-но воду в напрямку лівого берега. Вола ця при високому стані заливає поля селян, зриває беріг та загрожує містечкові. — Громадяни просили посла, щоби інтервенював у відповідних чин-ників у справі усунення шкідливих там.

На найближчий час намічено в Бучаччині наради УНДО в Коропці. Золотім Потопі і Зе-леній.

Не забувайте про тих, що в боротьбі за кращу долю Народу стали інвалідами. Жертуйте в хосен українських інвалідів!

Чика скількисть присутніх була доказом, що селяни як слід оцінюють працю ініціаторів. — Того самого дня відбувся Шевченківський концерт у селі Глєшави. В тім селі була знищена в осєні читальня, кооператива і молочарня. Все те відбудовано. При читальні працює хор під пров. п. Вербовецького, дута орєстра, як провалить діточий хор, молочарня також відновлена. Громадяни Глєшави дали доказ, що оскільки в за-пал до праці, то ніхто не зможе народної праці спинити. Програма агаданого вище концерту була богата, складалася з трьох частєй. Вступне слово про Шевченка сказав місцевий парох о. Дерлиця. В часі концерту виступала місц. чи-тальняна орєстра. Концерт дуже подобався. — Українське жіноцтво в Коблєволоках уже кіль-ка разів дало докази своєї свідомості й органі-заційної здібности. Воно починає відгравати все більшу ролю в культурно-освітньому та органі-заційному житті села. Дня 17. травня ц. р. вша-нували жінки пам'ять Шевченка. Того дня від-бувся концерт, на якого програму вложилися хо-рові продукції жіночого хору. Випикнула цей хор п-ні Варашєва Софія. Який великий запал палував серед жінок, видно з того, що вони все приходили точно на проби, не вважаючи на ве-сєнні роботи в горєді. На свєто прибули гості з Бурашєва: д-р Вазаєв, д-р Шкварєв і п. Васи-лєв.

Соціальний Гарно випали деклямації. Виступи зобов'язують жіноцтво може стати прикладом для жіноцтва цілої Теробовельщини. — В містечку Бушанині урочисто в середині травня п. р. бурмістра п. Шовля Габріеля. Контрольна Комісія в районі Буданова, сконстатувала бюджетові „лишкості“ на 13.000 зол. Буданівська громада в досить багата: має ліс, каміноломи й інші джерела доходів. Та колись господарка довела місто до дефіциту. Тимчасом на місце уроченого п. Габріеля Шовля вибрано бурмістром п. Білячівича Пасифа, одного з асесорів. При цьому помічено асесора п. Яценя, бо він українець. На місце вилюченої половини радних відбудуться незадовго нові громадські вибори. Тепер мали українці в раді 17 членів. — Дня 29. квітня п. р. відбулися в Теробовлі загальні збори мануфактурної кооперативи „Жіночий Баар“. Уже сама назва каже на те, що кооператива є твором теробовельського жіноцтва. І воно може нею цілком заслужено гордитися. Не аважаючи на економічну скруту, кооператива розвивається і достарчає своїм членам і нечленам товари по уміркованих цінах. Кооператива ця — це олімпіада наша мануфактурна кооператива на ціле Поділля. Її розвід був би ще краший, якби вона мала підтримку у членів і не-членів українців. — Дня 31. V п. р. основано в Теробовлі філію Українського Т-ва Допомоги Інвалідам. На загальних зборах були переважно інтелігенти і дехто з міщан. Вибрали головою інж. Матківича. Рішено розвинути ширшу акцію за привертанням членів. — Кругок українських купців у Теробовлі видав рекламний афіш, в якому помістив усіх україн-

ських купців, що мають свої крамниці в Теробовлі. Афіш розіслано всім читальням, кооперативам і приватним громадянам повіту. Варто подумати над організацією українського ремісничого стану. Більше організації і реклами могло б і в тім випадку. Наші люди не оминули би своїх ремісників і не йшли до чужих, які посядали в самих центрах наших міст. — Поки ми встигли політично радісною вісткою про посвячення нового читального дому в селі Зубів, а вже нас повідомляють, що новопосвячений дім не постояв чистий і одного тижня. Ось в дня 30. на 31. травня п. р. вночі хтось невідомий обламав стіни читального дому тером і гнильми яйцями. І то так ґрунтовно, що три стіни і шильди на читальні й кооперативі зовсім замазані. Зараз на другий день повідомлено про це струцьку поліцію. Повідомлення було писане по українськи. Слідства зараз не переводжено.

† ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Григорій Сполітакевич, емерит. учитель, помер у 87 р. життя дня 10. червня 1931, за-осмотрений Найса. Тайнами в Жизномирі, пов. Бучач, в домі свого зятя о. Василя Стрільбицького. В часі учительювання Покійного в повітах Сокалі і Камінка Струм., а потім вже емерит, як довго йому дозволяли сили і здоров'я, старався він постійно про освіту селянської молоді, приготував її безкорисно до дальшої науки і завдяки його старанням села, де він учив, дали багато інтелігенції. За надзвичайну працювистість, безкорисність і велику праведність

всі його любили й шанували, хто лише його знав. Похорони відбудуться у п'ятницю 12. ч. м. 1931. в Жизномирі. В. Р. П.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Evhen Onatsky: IL CIRCOLO MAGICO nelle credenze e negli usi del popolo ucraina. Видбита з „Nuova Antologia“. Рим, ст. 21.

Elie Borschak: LE MOUVEMENT NATIONAL UKRAINIEN AU XIX-e SIECLE. (Видбита з журналу „Le Monde Slave“), ст. 102. Париж. Вид. F. Alcan.

ЖУРНАЛИ.

КООПЕРАТИВНЕ МОЛОЧАРСТВО, (зострований місячник „Маслосоюзу“, Львів 1. червня 1931. ч. 6. З друкарні „Діла“ Львів, Ринок 10.

SITZUNGSBERICHTE der Mathematisch-Naturwissenschaftlich Ärztlichen Sektion der Seutschenko-Gesellschaft der Wissenschaften in Lemberg. Heft XV. Jänner 1931 — April, Lemberg 1931. Verlag und Buchdruckerei der Schevtschenko-Gesellschaft der Wissenschaften in Lemberg. Стр. 8.

„PRZEGŁAD SPOŁECZNY“, miesięcznik. Organ Związku Tow. Opieki nad sierotami żydowskimi Rzecz. Polsk. Lwów, maj 1931.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 11. червня 1931 р.: масло експортне і десертне пріма — 100 зол.; дітра молока 21—23 сот.; дітра сметани 120 зол.; ко-па яєць 4-60 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр: П'ятниця, 12. червня, година 7:30 веч. „Мазепа“, опера Чайковського.

Субота, 13. червня, година 7:30 веч. „Весілля в Голішуві“, комедія Шекспіра.

Малий Міський Театр: П'ятниця, 12. червня, година 7:30 веч. „Що хочете?“ комедія Шекспіра.

Субота, 13. червня, театр нечиний.

Кіно.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Він і його сестра“ (Власта Бурія, Анні Ондра).

КАСІНО: Звукова фільма „Таємний Джеймс“.

КОЛЬОСЕИ: Нечиние.

ЛЕВ: Звукова фільма „Геть із панішкю“, „Всі на чердані“.

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма „Галі-тут говорять Яромі“ і „Галі-Танг“.

ОДЯ: Звукова фільма „Дівча з Монтпарнасу“.

ПАЛАС: Звукова фільма „Чоловік, що шукає обличчя“.

ПАН: Звукова фільма „За океаном“ (Моріс Шевальє“).

ПАСАЖ: „Бич права“ (Собака Кльондайк) і додатки.

ПРОМІНЬ: „Залізна маска“ (Фербенко).

ФЯТАМОРГАН: „Жар кохання“ (Грета Гарбо).

КИМЕРЯ: „Шукаю чоловіка і маю гроші“. Звуковий додаток.

СТИЛЕВЕ: „Ідіот“ (Л. Чаней) і Бастер Кітон.

УПХА: „Опирі ступу“ (Кен Мейнард). „Паперовий коханок“.

Програма радіо.

П'ятниця 12. червня 1931.

Варшава (1411,8) 18:00 Концерт. Лондон (356,3) 14:15 Концерт. Берлін (419) 16:30 Концерт. Рим (441,2) 12:45 Легка музика. Прага (486,2) 13:30 Радіо-оркестра. Відень (516,4) 15:20 Канцеля Гавата. Будапешт (550,5) 17:30 Концерт солістів. Харків (937,5) 15:00 Концерт. Ленінград (1000) 15:00 Концерт.

Субота 13. червня 1931.

Варшава (1411,8) 16:00 Програма для дітей. Лондон (356,3) 20:00 Камеральна музика. Берлін (419) 18:55 Школьні пісні. Рим (441,2) 17:00 Концерт. Прага (486,2) 18:25 Німецька акадія. Відень (516,4) 12:00 Концерт. Будапешт (550,5) Оркестра. Харків (937,5) 15:00 Концерт. Ленінград (1000) 14:00 Концерт. Париж (1724,1) 16:30 Музика.

Львівське радіо.

П'ятниця 12. червня.

12:10, 15:45, 17:10, 17:30, 19:20 Грамофон, 19:55 Метеоролог. комунікат, 14:50 Господар. комунікат, 15:25, 17:35 Відчит, 16:10 Авд. для хорих, 17:15 „Про знання значить середніх шкіл“ (відч.), 18:00, 20:15 Концерт, 19:00 Всичина, 19:30 Літературна балада, 20:00, 22:15 Прес. рад. звання, 22:00 Фейлетон, 22:20 Продовження концерту, 22:30 Почт. скринька, 23:00 „Дімо на каніці“ (набарет).

Субота, 13. червня 1931.

11:58 Сигнал часу, 12:45, 15:10, 17:10 Грамофон, 13:10 Метеоролог. комунікат, 14:50 Госп. комунікат, 15:30 Фортеп'яни, 15:45 Авд. для наймолодших, 16:00 Програма для дітей, 17:15 Нові видання, 17:30 Відчит.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає.

Кооп. Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станіславові.

Болехін:

12. VI „Мина Мазайло“.

13. VI „Чесна Суланина“.

14. VI „Хмара“.

1873

З Дирекції III. Держ. Учит. Семинар. Вступні іспити на I. курс відбуваються в днях 23, 24, 25 і 26. червня п. р. Зголошення приймається до 15. червня. До подань зазначається: метрику, опис життя, свід. ліцензії вісипи, свідчення з 7 кл. народної школи (наразі з 1 пів. року), свід. моральності (ті, що не ходили до школи). До іспиту треба принести українську і польську читанку з 7 кл., зшиток і одінець або ручку і перо. — Вписи до I. кл. школи вправ відбуваються щодня передполуднем у шкільній локалі (вул. Стшала ч. 3, недалеко трам. перестанку на вул. Потонського). 2227 2-2

Виховне заведення для бездомних хлопців Братів Альбертинів при вул. Капарієвській ч. 15 приймає всякі направи та відновлювання меблів, як підтерування, виплатання та дороблювання недостаючих частин. У заведенні направляють: авчайні густи крісла, табурети, годинники і фортеп'янові крісла, фотелі, бюрні, шафи, шафи на акти, столи, століки і т. п. Відбір і доставка меблів безплатно. Телефон ч. 19—27. 2-2

На Рідну Школу зложили ВП. П. Д-р Володимир і Марія з Токарських Когутків 50 зол. замість повідомлень про своє віччання, що відбулося у Львові дня 6. п. м.; Весільні Гості у Михайла Соики в Колонії — Стоки пов. Бірка на сруж. Гринді Кузьмичського 20:50 зол. — ВП. Жертводавця складає ширю подяку Головна Управа. 2232

Вписи до приватної факхової школи середнього типу С. С. Василянко у Львові на I. курс відбуватимуться в днях 23, 26 і 27. червня п. р. в управі школи С. С. Василянко у Львові при вул. Длугоша 17. 2231 1-3

Дирекція діл. гімназії Р. Ш. в Станіславові подає до відома, що вступні іспити до кл. II—VIII. відбуються в днях 22—27, а до I. кл. і вписи до усіх класів від 27—30. червня п. р. 2230 1-2

Вп. Панстау: Якову й Доміцелі Заулякам у Чорткові, які аложані на „Рідну Школу“ 250 зол. одержаних від сусіда п. Івана Кароля, як авторот заподіяної ним школи й за відступлення від харних доходжень проти нього на судовій дорозі, — складає отсим ширю подяку Старшина Кругка „Рідної Школи“ в Чорткові. 2233

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

ЗОЛОТО, БРИЛІАНТИ, СРІБЛО — опіює безплатно і купує по високій ціні Домбровські і Розажевські, Львів, Академічна ч. 2. Фабричний склад годинників. — Довголітня гарантія — 1447 17-?

АБСОЛВЕНТ гімн. візьме лекцію під час ферій. Зголошення під „Інструктор“. 2201 3-5

БЮЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятиліт у підім краю алапа фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриланти, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 1538

АБСОЛВЕНТКА українського семи-нара пошукує на час ферій заняття. Зголошення враз з поданням умов слати на адресу: Уряд парохіальний в Чернівцях, п. Яворів. 2217 3-3

БІДНА дівчина літ 18 українка з укінченою 7 кл. виділовою, уміє шити і вишивати, шукає місця поховної або до дітей при інтелігентній родині — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Бідна“. 3-3

ПАННА в середньому та факховою освітою пошукує заняття. Дуже рада на внід. — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „І. С“. 2226 2-2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Д-Р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО

бувш. лікар заграничних клінік, спеціаліст шкірних, венеричних і сексуальних недуг (похова неміч) та лікарської косметики ординує в шкірних недугах і т. д. від год. 8½—10, 14—16. в косметичні від 10—11 і 16—18 в неділі і свята від 10—11. Гірське сонце, Вапофор. Дієтерія. Кріотерапія. Сепараткові ждальні.

Львів, вул. Синтуська ч. 22, III. п. (біля Нар. Гостиниці).

Вінда до вжитку. Телефон 38—90.

ГРЕБЕНІВ.

Священний пансіон „Зелені“ поручає соняшні кімнати з балконами. Прегарні види на долину ріки Опору. Добірний і смачний харч. — Помірковані ціни — Отворення 20. травня. 1950 12-12

НАКЛАДІЯ SCHERL у БЕРЛІНІ

поручає слідуючі свої видавництва: Berliner Lokalanzeiger, Der Tag, Berliner Nachtausgabe, Der Montag, Die Woche, Die Gartenlaube, Filmwelt, Sport im Bild, Scherls Magazin, Allgemeiner Wegweiser, Praktischer Wegweiser.

Адреса всіх видавництв така: BERLIN SW 68, Zimmerstrasse 35—41

В перепиці треба зазначувати: Ausland-Abteilung, Місця платності в Польщі: Банк для торгівлі та промислу, Познань (чековеkonto в ПКО ч. 200.490). Почтовеkonto у Берліні: Berlin, N-o 3.111. 80-1

Присилайте передплату!

Найдешевші книжки!

МИХАЙЛО ВОЗНЯК
ІВ. БЕЛЕЙ і ОЛ. КОНИСЬКИЙ
До зв'язків Галичини з Наддніпрянщиною. — Ціна 50 сот., з почт. пересилкою 70 сот.

ШЕВЧЕНКО і КНЯЖНА РЕПІНА
Ціна 1:50 зол. на почт. перес. 50 сот.

МИКОЛА МАТІВ-МЕЛЬНИК
КРІЗЬ ДИМ І ЗГАР
Ціна 50 сот., з поштовою перес. 70 сот.

ВОЛОДИМИР ОСТРОВСЬКИЙ.
СМІХ ЗЕМЛІ
Ціна 1:50 зол., з почт. перес. 2:10 зол.

ЕВГЕН ЧИКАЛЕНКО
Спогади І. П. і III. часть
Ціна 8— золотих — без пересилки.

АЛЬФОНС ДОДЕ
МАЦІЦЬКИЙ
Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3— зол., з почт. пересилкою 4— зол.

Можна дістати в Адм. „Діла“
Львів, Ринок 10. II. п.
або в книгарнях.

Оголошуйтеся в одиночій укр. щоденнику „ДІЛО“!